

[Bundvad.]

ærede stats- og udenrigsminister nævnte det — Finlands deltagelse for første gang i Nordisk Råds møde. Den nordiske familie er nu samlet, og rammen om et udvidet samarbejde er skabt. Fra socialdemokratiets side lægger vi vægt på dette samarbejde og vil medvirke til, at ikke mindst det økonomiske samarbejde i Norden bliver en realitet. Vi har den opfattelse, at i den atomalder og mekaniserings- og automatiseringsepoke, verden står overfor, er dette økonomiske samarbejde måske en livsnødvendighed for vore lande. Vi er små hver for sig i Norden, men i fællesskab kan vi løse store opgaver. Jeg har set, at den højtærede økonomi- og arbejdsminister har udtalt sig om dette spørgsmål i Sverige. Jeg er enig med den højtærede minister i, at den nordiske udvej for økonomisk samarbejde skal prøves, før man overvejer andre muligheder.

Må jeg iøvrigt rejse det spørgsmål, om der ikke efter hvert års Nordisk Råds samling bør finde en debat sted her i folketinget om samlingens resultater og om andre nordiske spørgsmål. Som det er nu, modtager folketinget ikke rapport om arbejdet udover, hvad aviserne meddeler, og folketinget har ingen mulighed for gennem en debat at give rådets medlemmer ønskelig vejledning. Jeg vil tro, at en sådan debat vil virke befordrende på samarbejdet og skabe forståelse også i befolkningen for de nordiske problemer. Rådets arbejde må ikke blive et anliggende alene for eksperter. Jeg henstiller, at muligheden for en sådan debat bliver taget op til overvejelse.

Inden jeg går over til at omtale rene danske anliggender, vil jeg tillade mig at gøre nogle bemærkninger om de danske kommunister og Stalinperioden.

Der er ingen grund til for mig at gå i enkeltheder om, hvad det russiske kommunistpartis 20. kongres har afsløret fra Stalinperioden, alle ved det fra aviserne: blodigt enevælde, tortur, deportationer og henrettelser af uskyldige; enhver modstand blev kynisk ryddet af vejen, og et korrump retssystem var herskerens lydige redskab. Denne tyran og hans system har de danske kommunister altid vist en mavekrybende ærbødighed. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne bringe nogle få korte citater.

På det kommunistiske partis 19. kongres i Moskva i oktober 1952 bragte det ærede medlem hr. Aksel Larsen en hilsen fra det danske kommunistparti. Denne hilsen, refereret i „Land og Folk“ den 13. oktober 1952, yderst underdanig i sin form, lod det ærede medlem hr. Aksel Larsen munde ud i følgende ord, der efter referatet hilstes med stormende og langvarigt bifald:

„Længe leve, til lykke for menneskeheden, den store og elskede Josef Visarionovitj Stalin“.

Det ærede medlem sagde: lykke for menneskeheden!

Stalin var som bekendt de danske kommunisters store læremester. Hvad var det så, han havde lært dem? Det får vi at vide i partiets hilsen til Stalin på hans 70 års fødselsdag. Deri siges bl. a.:

„Du har lært os nødvendigheden af at holde partiet rent for opportunistiske og sekteriske afvigelser“.

Sagt på mere klart dansk: Stalin havde lært vore hjemlige kommunister nødvendigheden af at bekæmpe enhver form for demokrati i partiet; endelig ingen afvigende meninger. Derfor nævnes også blandt det, man har lært af Stalin: „Hvordan partiet skal handle med viljens enhed“. Stalin viste vejen, og vore hjemlige kommunister traskede gladeligt efter og takkede ham for det.

Også hvad Stalins retssystem angår, finder vi godkendelse og anbefaling. Tidligere kommunistisk medlem af folketinget, landsretssagfører Robert Mikkelsen skrev i marts 1953 til „Land og Folk“ om retssystemet i Østeuropa. Her taler han om, at retsvæsenet i folkedemokratierne har en aktiv, opdragende rolle. Og her siges ordret og lige ud:

„Juristerne her søger ikke tilflugt i romantiske forestillinger om en retsordens objektivitet“.

Nej, det tør man svagt antyde. Tommelfingeren nedad, og et menneske forsvandt. Og dog kommer Robert Mikkelsen til den slutning, at der i folkedemokratierne

„er helt andre forudsætninger for at give frihedsrettighederne og retsgarantierne reelt indhold“.

Er det herefter mærkeligt, at samme mand kommer til det resultat, at kritikken af Stalins slavejre

„er uden enhver forbindelse med de faktiske forhold“.